

Brugerorganisationerne har i deres hørings-svar til de kommunale redegørelser udtrykt – primært fremadrettet – bekymring for, at den øgede administration omkring reformen giver længere sagsbehandlingstid i forhold til borgeren og at tilbudsviften indskrænkes.

Der udtrykkes endvidere overraskelse over manglen på fastsættelse af mål for en række kommuners opgavevaretagelse. En del brugerorganisationer vurderer også, at de nye visitationsprocedurer mellem kommunerne og amterne har givet mere kvalitet i sagsbehandlingen og med hensyn til beslutningsgrundlaget for valg af tilbud eller foranstaltning efter serviceloven.

Endelig kan det ud fra Udviklingsrådenes redegørelser konstateres, at Udviklingsrådene i vidt omfang samler op på og aktivt drøfter lokale og regionale problemstillinger.

Udover at Udviklingsrådene er forum for en fælles drøftelse mellem kommuner, amtskommune og brugerorganisationer om de specifikke lokale eller regionale problemstillinger, har flere Udviklingsråd taget initiativ til undersøgelse og afdækning af problemstillinger med henblik på at udarbejde fælles og bæredygtige løsninger.

VURDERING AF UDVIKLINGEN I 2002

Den helt overordnede vurdering af grundtakstreformens første år er, at der – som det var hensigten med lovforslaget – er opnået en bedre sammenhæng mellem beslutning og betaling efter serviceloven. Sammenhængen mellem ansvaret for indhold og betaling og den nye visitationsprocedure mellem kommune og amtskommune har medført en udbygning af samarbejdet mellem kommune og amtskommune og en større vægtning af drøftelsen om hvilke foranstaltninger, der er de rigtige og om kvaliteten står mål med udgiften.

Med grundtakstreformen er udgifterne til sociale foranstaltninger blevet mere synlige, og det afspejler sig tydeligt i redegørelserne fra Udviklingsrådene, at kommuner og amtskommuner bruger muligheden for at sætte fokus på kvaliteten og effektiviteten af den sociale indsats, de enkelte sociale tilbud og udgiften forbundet hermed.

Der skal dog arbejdes videre med de nye samarbejds- og administrationsprocedurer med henblik på at forankre samspillet mellem kommunerne og amtskommunen, idet især mange kommuner i reformens første år har oplevet

grundtakstmodellen som bureaukratisk og medførende forlænget sagsbehandlingstid.

Denne indvending skal ses i forhold til strukturen under den delte finansiering, hvor kommunen uden amtskommunens godkendelse kunne bevilge og afholde udgifter på både kommunens og amtskommunens vegne.

Der er med grundtakstreformen tale om en omfattende omlægning af finansieringsstrukturen for ydelser efter serviceloven med de dertil knyttede nye eller ændrede procedurer. Og i betragtning af, at reformen stadig er relativt ny er det forventeligt, at flere kommuner fortsat er i gang med at udvikle og indarbejde de fornødne ændringer i rutiner og procedurer og i øvrigt oparbejde den erfaring, der danner grundlag for en hurtig, smidig og hensigtsmæssig sagsbehandling.

Det må således være en klar forventning, at procedurer og rutiner i sagsbehandlingen bliver yderligere indarbejdet i den enkelte kommune og i samarbejdet mellem kommuner og amtskommunen i løbet af 2003 således, at bestående unødige og uhensigtsmæssige rutiner eller procedurer hurtigt konstateres og imødegås.

Erfaringerne fra 2002 bør derfor være et afsæt for kommuner og amtskommuner til at sætte yderligere fokus på at indarbejde enkle og hensigtsmæssige administrations- og samarbejdsprocedurer indenfor grundtakstområdet.

Opgavestrukturen og aktiviteten på området er stort set uændret i reformens første år. Tendensen til en større forebyggende – hurtig og borgernær – kommunal indsats på børne- og ungdområdet er i overensstemmelse med reformen og de socialpolitiske målsætninger for området.

Udviklingsrådenes redegørelser rejser et principielt spørgsmål om afgrænsningen mellem det kommunale og amtskommunale forsyningsansvar på voksenområdet. Denne problematik har ifølge redegørelserne givet anledning til betydelige vanskeligheder.

I forbindelse med amternes og kommunernes arbejde med at gennemføre finansieringsreformen har det vist sig vanskeligt at opnå enighed amter og kommuner imellem om en række sager om dyre kommunale botilbud i bofællesskaber eller eget hjem til personer med betydelige fysiske handicap som følge af sklerose eller andre fremadskridende lidelser, hjerneskade mv. Visitationskriterierne, der er formuleret under et andet finansieringssystem, hvor grænsen mellem kommuners og amters forpligtelser ikke havde samme betydning som i dag, har i praksis vist